

[Krag.]

en velvillig Iagttager betegnede som „de 8 Punkter“ i 1921, og som af den højtærede Minister som Oppositionsfører betegnedes som „Lapperier“? Denne Eksportkredit har ganske utvivlsomt været til stor Gavn, men den højtærede Minister maa endelig ikke mene, at det er den nuværende Regerings Opfindelse. Den sidste Venstregering har ligesom de forrige haft en klar Forstaaelse af Betydningen af de Bevillinger, her er givet, og har altid, overfor Erhvervenes Paatale af Nødvendigheden af at yde yderligere Støtte, haft et aabent Øre overfor Kravene.

Den højtærede Minister har endvidere i denne Lovgivning tilvejebragt en Bevilling til Landvindingsbestræbelser for dansk Produktion. Ja, det er jo en Lovfæstelse af en Finanslovbevilling, der tilvejebragtes af Venstres Regering i 1927. Ogsaa her synes det mig at være pauvert, hvis den højtærede Minister ikke har andet at pege paa.

Endelig er der Bevillingen til Eksportpropaganda. Det er en Fortsættelse af en Bevilling fra 1926 paa 50 000 Kr., som vi i Venstre satte op til 100 000 i eet Aar. Nu foreslaas der en Bevilling paa 400 000 Kr. i Løbet af tre Aar. Ja, ja, det er naturligvis en Forhøjelse, men for at udgive det som et Hovedresultat, der i en alvorlig Situation som den, vi i Øjeblikket staar i, kan udbasuneres over dette Ting og over det ganske Land, synes det mig egentlig, at der hører Evne til at skabe en uhyre Overdrivelse.

Saa er der endelig noget nyt. Det er Statsgarantien for Laan til Virksomheder, der selv ønsker at optage Laan til Gennemførelse af forbedret Teknik, hensigtsmæssig Omlægning af Driften, eventuelt i Forbindelse med velunderbyggede Koncentrationer. Det er med andre Ord den sørgelige Rest af de hundrede og nogle og tyve Millioners Blændværk fra 1926, den sørgelige Rest for de to nu samvirkende Regeringspartier. Men naturligvis, de drager en gavnlige Lære af den Situation, de den Gang kom ind i.

Det nye er en vis Rationalisering, der her finder Sted, den Rationalisering, om hvilken Finansministeren nede i Genève sidste Foraar udtalte, at den var arbejdsløshedsskabende, en Betragtning, som den højtærede Statsminister nu ogsaa her har støttet. Hvis den er det, er det i en Situation som denne i Virkeligheden en daarlig Anvendelse af de 6 eller 10 Mill. Kr., hvor meget det nu er. Men hele denne Tale om, at Rationaliseringen skaber Arbejdsløshed,

er ogsaa en lige saa falsk Tale som den, de sachsiske Arbejdere i sin Tid førte, da den første Vævemaskine i sin Tid indførtes i Sachsen.

Det er klart, at en saadan Rationalisering kan maaske lige i det første Øjeblik bevirke, at Arbejdere bliver overflødige, men hvis Rationaliseringen foretages saaledes, at den har nøje Kontakt med, hvad Praksis kræver af den vedkommende Virksomhed, vil den betyde en saadan Formindskelse af Produktionsprisen, der betinger det store Forbrug, at derved ogsaa skabes øgede Arbejdsmuligheder for menneskelig Arbejdskraft.¹

Hvis det ikke er Tilfældet, hvis Regeringen ikke havde troet paa dette, maa jeg saa ikke spørge den højtærede Minister: Hvorfor anvender man da dette Millionbeløb til Foranstaltninger, der gaar mod det, der er Hovedinteressen i den nuværende Situation? ... Den højtærede Statsminister ryster paa Hovedet. Det kan jeg godt forstaa, det vilde jeg ogsaa gøre, hvis jeg stod i det, som han gør. Det betyder formodentlig, at han ikke vil svare, og Grundene dertil er jo ogsaa nærliggende (*Statsministeren*: Det er mit eget Hoved, jeg ryster paa!). Ja, det er Statsministerens eget Hoved, han ryster paa, men det plejer jo at betyde, at man ikke er tilgængelig for de Ræsonnementer, Modparten anstiller, og ikke ønsker at komme nærmere ind paa dem.

Den højtærede Minister har endvidere skildret for os Regeringens store Indsats gennem offentlige Arbejder. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har, som den store og glimrende Sanger han er, taget Tonen op og næsten taget Troen fra den højtærede Minister, idet han skildrede alt, hvad Københavns Kommune satte i Gang. Nu vil jo enhver, som studerer Finansloven og de offentlige Arbejder, f. Eks. paa Statsbanernes Budget, se, at det Fremstød, man gjorde i Fjor, er ledsaget af et rigtig godt Tilbageskridt i Aar. Et Skridt frem og et Skridt tilbage plejer ikke at føre frem mod store Maal.

Heller ikke vil vistnok ærede Medlemmer, som vil foretage en Undersøgelse af, hvad der anvendtes gennemsnitlig aarlig til offentlige Arbejder i Aarene 1920—24 og anvendes nu i disse Aar, falde fuldkommen i Trance af Beundring for den Indsats, som den nuværende Regering ad denne Vej gør. Men den højtærede Minister indkasserede jo ogsaa paa dette Punkt frejdigt Virkningerne af alle de Foranstaltninger, som er gennemført af tidligere Regeringer, ogsaa af Venstres Regering, og